

Weeklog november 2018

Ik schrijf deze weeklog in Mechelen, Vlaanderen. Dit najaar geef ik drie keer college **homiletiek** aan de ETF, de Evangelische Theologische Faculteit in Leuven.

Homiletiek of predikunde is de theologische discipline die zich bezighoudt met de homilie of preek in de kerkdienst.

De heenreis

in de trein

Op donderdag stap ik rond 12 uur op de trein in Driebergen-Zeist, ik reis drie uur, geef op donderdagavond en vrijdagmorgen in totaal zes uur les, stap weer op de trein en ben voor het avondeten thuis. Beetje hectisch, en gelukkig is het maar drie keer in een heel semester. Dus te overzien en qua tijdsinvestering minimaal. Ik geef het college samen met collega Jaap Hansum, we wisselen de colleges af, en ook die wisselwerking en het onderlinge contact doen me goed.

ontkerkerlijking lesgeven

Het is mooi om te doen. Sowieso is het gezond om plotseling even in België te zijn, in een andere cultuur, met een andere taal en atmosfeer, met voor je gevoel een nog heftiger ontkerkelijking dan in de omgeving waarin wij leven. Dat grijpt me iedere keer eigenlijk wel bij de keel. Het is daarnaast

interessant om delen uit mijn boek voor te leggen aan studenten, en uit te vinden wat overkomt en wat niet, wat misschien verder ontwikkeld kan worden. Het lesgeven zelf doet me sterk denken aan onze Indonesie-jaren, waar ik les gaf op een seminarie. Vaak komt terug hoezeer ik daarvan genoten heb en hoe het me blijvend gevormd heeft.

contact met jongeren

Maar waarom ik het eigenlijk het gaafst vind, is vanwege het contact met studenten. Jonge mensen, begin twintig, met een soort idealisme en geloofskracht, met nadruk op gemeenschapsleven en gebed, met een openheid die aanstekelijk is. Het zet me vaak aan het denken. Ik herken er iets in van mijn eigen vormende jaren, en hoe belangrijk die zijn geweest. Maar ook: Waar is het nodig dat die vroege vorm van toewijding weer herleef in mij? Wanneer is 'rijping' een verdieping van je toewijding, en wanneer en waarom, *if so*, is er soms iets 'vervlakt'? Op de terugweg naar huis, hier op een bankje ergens in 'station Mechelen' zit ik dat te overdenken. En zit ik me ook dingen voor te nemen.

Mooi als lesgeven die wederkerigheid heeft.

Gelukkig is het vrij goed mogelijk om dingen uit mijn predikantschap te combineren met deze gastcolleges. Afgelopen weken heb ik zelf gepreekt uit de brieven van Timotheus, en was ik daar vrij intensief mee bezig. Op college was de opdracht voor de studenten om uit delen van die Timotheus-brief te preken, en qua begeleiding zit je dan vrij snel in het onderwerp. Het verdiept ook weer je eigen lezing van zo'n brief, en eerlijk gezegd: ook je liefde voor die teksten. En ook: mijn liefde voor prediking. Ik heb deze lessen met name aangenomen, omdat ik het belang ervan zie, dat een jonge generatie

voorgangers een soort liefde voor prediking wordt bijgebracht. Respect voor de complexiteit, toewijding voor de ambacht die het vraagt, maar ook een stimulans tot eigen creativiteit, tot nieuwe vormgevingen en frisse stemmen.

Nu de terugreis

peinzen op de terugweg

Op weg naar huis neem ik het werk door van de afgelopen weken en de dingen die wachten. Afgelopen maandag gaf prof. Immink een lezing over gebed, tijdens een gemeente-avond in de Bethel. Het was een prachtige aanvulling op de prekencyclus. De vragen die rondom gebed spelen, maar ook de kracht ervan en het essentiële voor het geloof, kwamen op een hele zorgvuldige en dialogische manier aan de orde. Mooi om te zien hoe we als gemeente een open en eerlijk gesprek hadden, en hoe de lezing en het gesprek de avond ook een persoonlijk karakter gaf. Wat mij raakte die avond? In het gesprek na de pauze vertelde prof. Immink hoe bidden ons innerlijk in beweging brengt. Als je niet bidt, dan weet je dat de dingen in je leven vaak stil blijven staan. Je roert het niet aan, je brengt het niet in gesprek met God, en ook amper met jezelf, het 'staat stil'. Maar door te bidden gebeurt beweging, verandering, ontwikkeling. Je gaat er soms anders over denken, of anders in handelen, je komt over een drempel, en soms gebeurt het ook dat je iets achter je kunt laten.

belijdenscatechese en zonde

De woensdag daarna schoot me dat te binnen tijdens de belijdenscatechese. We zitten aan tafel met zes jong-volwassenen, en daar gebeurt eigenlijk precies hetzelfde: dingen komen in beweging. We hadden het deze avond over wat zonde is. Dat vind ik de opdracht van belijdenscatechese: de grote woorden van het geloof op tafel leggen, kijken wat je daarvan begrijpt, misschien ook doorkrijgen hoe je het nog niet begrepen hebt, om het dan op een actuele en relevante manier opnieuw te begrijpen. We beginnen daarom de cyclus altijd met schepping en het bestaan van God, maar al heel snel gaat het in de Bijbel over zonde. Al pratend met elkaar kom je verder en dieper. Van de standaard-associaties met

zonde, naar een beweging naar binnen, naar een beter grip krijgen op hoe centraal dit begrip eigenlijk in het mensenleven is. En: hoezeer het te maken heeft met Jezus, met de reden waarom Hij mens werd, en met de reden waarom wij Hem aanbidden en volgen.

Bijzondere bijeenkomsten

Sowieso stonden de afgelopen weken in teken van de kernwoorden van het geloof. We hadden de bijzondere doopdienst, (met de doop van drie kinderen, een tiener en een volwassene). We vierden avondmaal, en in de dankdienst hadden we het over de vreugde van het gewone leven. En daartussendoor is er steeds de thematiek van het gebed: bidden in de kracht van de Heilige Geest, de onverhoorde gebeden, de voorbede voor alle mensen en in het bijzonder mensen met verantwoordelijkheid. Komende zondag is er de eeuwigheidszondag, dat indrukwekkende moment van gedenkn, met de fascinerende titel over het gebed in de hemel. 's Middags is er een dienst waarin we zullen spreken over gebed en politieke grootmachten. Na de dienst ios daar voor geïnteresseerden ook een open gesprek over, tijdens een broodmaaltijd.

Vanmorgen (dus nog in Mechelen) vroeg een student me: "Wat is er mooi aan predikantschap?" Als ik dit allemaal opschrijf weet ik dat weer: het bezig zijn met de grote thema's van het geloof en van het

mensenleven, daarin 'bewegen', in gesprek zijn met zoveel soorten mensen over hun eigen leven, geloven en zoeken, en daarmiddenin 'bewegen' in de Heilige Schrift, en steeds weer woorden vinden die op de één of andere manier al deze aspecten verbinden en verdiepen.

We zijn Antwerpen-Bergeijk inmiddels voorbij, en de trein gaat de grens over. Ik rond de liturgie voor komende zondag af en neem het weekend door. Voetbal van de jongens, een feestje, een gastbeurt in Amsterdam, en gelukkig ook wat ruimte voor andere dingen. Het loopt al tegen vieren, dus ik hoop dat ik voor het avondeten thuis ben.

weer in Zeist

Om kwart voor zeven breng ik L. naar club. Dat moet ik echt nog even kwijt: hoezeer ik het fantastisch vind dat op vrijdag- en zaterdagavond er een enorme levendigheid is in de kerk, met allerlei soorten kinderen die genieten van dit club. Wat waardeer ik al die gemeenteleden die hun vrijdag- en zaterdagavond daaraan willen geven als leiding. Wat geniet ik ervan als de jongens enthousiast ernaartoe gaan en enthousiast ervan terugkomen. Bij studenten in Leuven zie ik toewijding. In de gemeente zie ik het niet minder. En soms denk ik: de toewijding in je studentenjaren is prachtig en waardevol, maar die toewijding midden in allerlei drukke levens is niet minder inspirerend.

Eerder méér.

